РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Факультет іноземної філології
Кафедра практики англійської мови

ЛУЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Кафедра іноземних мов

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ «ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ»
Кафедра індоєвропейських мов

Сучасні проблеми германського та романського мовознавства

Матеріали другої міжнародної науково-практичної конференції
Рівне, 24 лютого 2017 року

Присвячується 25-річчю факультету іноземної філології Рівненського державного гуманітарного університету

Рівне
2017

ББК 81.0
С 91
УДК 81

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Головний редактор:
Михальчук Наталія Олександрівна – доктор психологічних наук, професор, завідувач кафедри практики англійської мови (Рівненський державний гуманітарний університет).

Заступник головного редактора:
Бігунова Світозара Анатоліївна – кандидат психологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет);

ЧЛЕНИ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ:

Постоловський Руслан Михайлович – кандидат історичних наук, професор, ректор Рівненського державного гуманітарного університету

Ніколайчук Галина Іванівна – кандидат педагогічних наук, професор, декан факультету іноземної філології (Рівненський державний гуманітарний університет);

Ковальчук Інна В'ячеславівна – кандидат психологічних наук, доцент, завідувач кафедри індоєвропейських мов (Національний університет «Острозька академія»);

Губіна Алла Михайлівна – кандидат психологічних наук, доцент кафедри іноземних мов (Луцький національний технічний університет);

Воробйова Людмила Михайлівна – кандидат філологічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Калініченко Михайло Михайлович – кандидат філологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет), старший судовий експерт ЛНДІСЕ

Сучасні проблеми германського та романського мовознавства: Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, 24 лютого 2017 року, Рівне. – 341, [2]с.

Затверджено вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 3 від 23.02.2017 р.).

До збірника увійшли матеріали Міжнародної науково-практичної конференції «Сучасні проблеми германського та романського мовознавства», присвячені актуальним напрямкам досліджень у галузі філології та методики викладання мов. Матеріали збірника можуть бути корисними для науковців, дослідників, лінгвістів, аспірантів, пошукувачів, викладачів та студентів вищих мовних навчальних закладів.

За достовірність фактів, дат, назв і т. п. відповідають автори статей. Думки авторів можуть не збігатися з позицією редколегії.

10. Левашов Е.А. Новые слова и значения / Е.А. Левашов. – М.: Высшая школа, 1997. – 628 с.
11. Намитокова Р.Ю. Авторские неологизмы: Словообразовательный аспект / Р.Ю. Намитокова. – Ростов н/Д.: Изд-во Ростовского университета, 1986. – 156 с.
12. Рождественский Р. Избранные произведения. Т.1/ Р. Рождественский. – М.: Художественная литература, 1979. – 414 с.

В.М.Наумюк,
Л.М.Воробйова
Рівне

ЕПІГРАФ ЯК ІНТЕРТЕКСТ (НА МАТЕРІАЛІ НОВЕЛІСТИКИ Е.А. ПО)

У сучасному літературознавстві й лінгвістиці продуктивним є розгляд епіграфа художнього твору як засобу діалогу, знаку інтертекстуальної взаємодії двох контекстів – першоджерела цитати й авторського творіння (Л.Бабенко, О.Воробйова, І.Гальперін, Н. Кузьмина, В.Кухаренко, О.Куцевол, Ю.Лотман, Є.Осіпова, Н.Пьеге-Гро, А.Храмченков та ін.). Належність епіграфа одразу двом творам – авторському й першоджерелу цитати – породжує два його змісти –синхронічний, який він мав первісно, та діахронічний, що виникає в новому контексті, збагачуючись за рахунок інтертекстуальних зв’язків.

Інтертекстуальність належить до тих текстових категорій, які, за характеристикою ще Р. де Богранда та В.Дреслера, відрізняють текст від не-тексту. Формування теорії інтертекстуальності пов’язується з працями Ю.Крістєвої, Р.Барта (постструктуралістська школа), М.Ріффатера (семіотична школа). Велику роль у розвитку теорії інтертекстуальності зіграли ідеї М.Бахтіна про «чуже слово», «двуголосне слово», розвинені багатьма дослідниками, зокрема тією ж Ю.Крістєвою. В останні десятиліття проблема інтертекстуальності активно розробляється і трактується при цьому по-різному: як діалогічний зв’язок тексту з попередніми текстами і з подальшим текстотворенням; як включення в текст цілих інших текстів з

іншим суб'єктом мовлення або їх фрагментів у вигляді цитат, ремінісценцій і алюзій.

Інтертекстуальність має парадигматичну природу та залучає текст до континууму світової культури. У семантичному плані інтертекстуальність – це здатність тексту формувати свій особистий смисл за допомогою посилань на інші тексти, асоціюватися з іншими текстами, внаслідок чого утворюється новий текст, який і прийнято називати інтертекстом.

Філософською основою теорії інтертексту вважається відоме висловлювання Р. Барта, в якому текст та інтертекст тлумачаться в широкому контексті: "Кожний текст є інтертекстом; інші тексти присутні у ньому на різних рівнях у більш чи менш упізнаваних текстах: тексти попередньої культури і тексти оточуючої природи. Кожний текст являє собою нову тканину, виткану зі старих цитат" [1, с. 418].

Сучасні дослідники трактують інтертекст, як і загалом інтертекстуальність, неоднозначно. Зокрема, інтертекстом називають: текст, який містить цитати (В.Руднєв), підтекст як компонент семантичної структури літературного твору (С.Золян); об'єктивно існуючу інформаційну реальність, яка є проектом творчої діяльності Людини (Н.Кузьміна); сукупність текстів, об'єднаних знаками-показниками інтертекстуального зв'язку (М.Арріве, І.Смірнов). Як бачимо, підходи та дефініції суттєво різняться. В узагальненому вигляді інтертекстом можна вважати "текст, який певною мірою поєднує і пов'язує інші тексти" [4, с.50-51].

Показниками інтертексту є цитати, алюзії, що створюють численні асоціації за рахунок натяку на події, факти, персонажів інших текстів; ремінісценції, мандрівні сюжети, запозичення тощо. Відтак, із цього погляду, безперечно, на епіграф як передтекстову цитату поширюється поняття інтертексту.

Епіграфи як форма інтертексту представляються, за виразом Н.Пьеге-Гро, у вигляді смислових вузлів, які концентрують в собі тематику твору. Вони передбачають ретроспективне прочитання і вимагають від читача

активної участі в створенні смислу твору. Лише a posteriori читач зможе зрозуміти не тільки об'єднувальну роль епіграфа, але і те, яким чином він вказує на можливе або належне прочитання тексту. Епіграфи стимулюють думку читача [3, с.141].

Епіграф – один із специфічних видів цитатного включення. Заголовки бувають цитатні, швидше як виняток, епіграф же є цитатою за своєю суттю. Інформаційні зв'язок його різновекторно спрямований: він пояснює назву, він відсилає пам'ять до того контексту, звідки він узятий, і до того, якому передує. Разом із назвою він займає сильну позицію початку, але, на відміну від заголовка, факультативний, необов'язковий, що збільшує його інформативність і семантичну значущість.

Критичний аналіз наукової літератури з досліджуваної проблеми (І.Гальперін, Н.Кузьміна, В.Кухаренко, Н.Мірошнікова, Н.Фатєєва, Л.Чернець та ін.) дає змогу стверджувати, що у сучасному літературознавстві епіграф визначається в різних аспектах, а саме як:

- сильна позиція твору;
- надтекстова цитата;
- засіб діалогу;
- засіб інтертекстуальної взаємодії двох контекстів – авторського і першоджерела;
- метатекстове включення;
- виразник концепту твору.

Трактуванню епіграфу як інтертексту найбільше відповідає, на нашу думку, визначення Л.Чернець: епіграф – точна або змінена цитата з другого тексту, присвячена всьому тексту або його частині [5, с.236]. І далі пропонується розгорнута характеристика епіграфу: це текст у тексті, котрий володіє власною семантикою і образною структурою. У деяких випадках він цілком самодостатній (епіграф-приказка, прислів'я або афоризм), частіше ж він виступає у ролі знака-замісника тексту, що цитується і відсилає читача до всього твору або навіть до всієї творчості автора [5, с.237].

Епіграфи, будучи інтертекстуальними компонентами, лаконічно відтворюють ідею твору, закодовано натякають на певний історичний, міфологічний, літературний, політичний або ж побутовий факт, закріплений у структурі художнього тексту. Саме епіграфи готують читача до роздумів, до філософського сприйняття твору через призму іншого автора, є експліцитно-імпліцитними складниками твору, які допомагають провести паралелі у просторі та часі. Все це свідчить про поліфункціональність епіграфу, що ми досліджували на матеріалі новелістики Е.А.По, класика “короткого оповідання”, родоначальника жанру детективу.

Важливим формозмістовим компонентом багатьох новел Е.А. По є епіграфи, які займають сильну позицію твору, збільшують його інформативність. Епіграфи також дають змогу розглянути новелу як у синтагматичному, сюжетному плані, так і на тлі культурних і соціально-історичних асоціацій.

У новелістиці Е.По епіграфи наявні у більшості новел, де вони виконують, за нашими спостереженнями, наступні функції:

- діалогічну – введення неавторської точки зору (“Morella”, “Diddling”, “King Pest”, “Metzengerstein”, “Berenice”);
- інформативну – повідомляє про автора, його вподобання, або ж розкриває тему, мету, проблему (“The Pit and the Pendulum”, “A Descent into the Maelström”, “The Man That Was Used Up”);
- формовизначальну – створює лексико-стилістичну або ж архітектонічну будову твору (“The Conversation of Eiros and Charmion”, “The Devil in the Belfry”, “The Man of the Crowd”);
- функцію передтекстового аналізатора, актуалізатора концепту та організатора читацької установки на сприйняття (“Ligeia”, “The Island of the Fay”, “The Gold-Bug”, “The Fall of the House of Usher”, “Lionizing”, “The Domain of Arnheim, or The Landscape Garden”, “How To Write A Blackwood Article” “MS. Found in a Bottle”);

- стимулюючу – провокує читацький інтерес в декількох напрямах – до книги, до інших творів даного автора, до тексту-джерела (“The Purloined Letter”, “Bon-bon”, “The Unparalleled Adventure of One Hans Pfaall”, “William Wilson”, “The Assignation ”, “The Murders In The Rue Morgue”).

Варто також звернути увагу на те, що надтекстові цитати нерідко підкреслюють своєрідність новел Е.А.По – це детективні, “логічні оповідання”, інколи наближені до наукової фантастики. Тому епіграфи По потребують не лише ерудиції читача, але й напруженої розумової діяльності, аби розшифрувати “загадки”, натяки, які в них містяться, зрозуміти ті “смислові вузли” (за виразом Н.Пьеге-Гро), що концентрують у собі на змістовно-смисловому рівні твори.

Е.По у своїй творчості виявив знання в мистецтві, більшості галузей сучасної йому науки, тому й інтертекстуальні зв’язки його епіграфів надзвичайно різноманітні.

Як засвідчив здійснений нами аналіз, найчастіше епіграфи пов’язують новели з текстами попередньої художньої літератури (“Вільям Вілсон”, “У полоні Мальстрему”, “Золотий жук”, “Викрадений лист”, “Король Чума”, “Лігейя”, “Людина, яку порубали на шматки”, “Падіння дому Ашерів”, “Розмова Ейрос і Хармінони”, “Герцог де л’Омлет”, “Без дихання”, “Таємниця Марі Роже”, “Трагічне становище (Коса часу)”, “Тиша”, “На мурах єрусалимських”). Зокрема, епіграф у новелі “Таємниця Марі Роже”: “Паралельно з реальними подіями існує ідеальна їх послідовність. Вони рідко повністю збігаються. Люди і обставини зазвичай змінюють ідеальний ланцюг подій, а тому вона здається недосконалою, і наслідки її одно недосконалі. Так було з реформуванням – замість протестантства стало лютеранство” – цитата, автором якої є Новаліс (справжні ім’я та прізвище – Фрідріх фон Харденберг, 1772-1801) – німецький філософ, письменник, поет, містик; один із представників німецького романтизму. “О, не дихай і т.д.” – епіграф до новели “Без дихання”. Це слова Томаса Мура (1779-1852) – англійського

поета-романтика, автора “Ірландських мелодій” (1807-1834), що оспівують боротьбу і скорботу народу Ірландії. Е.А.По в епіграфі цитує перший рядок вірша, перериваючи його таким чином, що виходить інший зміст. Епіграф до новели “Золотий жук” – “Го-го! Він скаче, мов скажений: Його тарантул укусив” – запозичений з комедії англійського драматурга Артура Мерфі (1727-1805) “Усі помиляються”. Е.По бачив виставу за цією п’єсою в Нью-Йорку і записав, мабуть, по пам’яті цитату з неї, в опублікованому тексті комедії таких рядків немає.

В епіграфах Е. По спостерігаються інтертекстуальні зв’язки з релігійною літературою (“Метценгерштайн”, “Як я був світським левом (Сторінки з життя знаменитостей)”, “Побачення”, “Бесіда Моноси та Уни”, “Елеонора”, “Тінь”). Так, до новели “Бесіда Моноси та Уни” Е.По запозичив епіграф (“Чекай мене! В тому падолі Зведе нас із тобою доля.”) з “Елегії на смерть улюбленої дружини” Кінга Генрі (1592-1662) – англійського єпископа.

У деяких з новел епіграфи посилаються на наукову літературу (“Морелла”, “Людина натовпу”, “Муза Арнгейм або декоративне садівництво”, “Острів феї”, “Вбивства на вулиці Морг”). У своїй “Мореллі” автор цитує Платона – давньогрецького мислителя, який, поряд з Піфагором, Парменідом і Сократом, є основоположником європейської філософії; главу філософської школи, відомої як Академія Платона. “Єдине, нерозчленоване, вічне.” – слова з “Бенкету” (підзаголовок “Про благо, етичний”), його філософського твору, датованого приблизно 385-380 р. до н.е.

В епіграфі “Кому лишилось жити ще хвилину, тому нема чого втрачати” до новели “Рукопис, знайдений у пляшці” автор звертається до лібрето опери “Атіс” Кіно Філіппа (1635-1688), французького поета та драматурга.

Е.По пов’язував тексти своїх новел і з творами драматургії. Візьмемо для прикладу епіграф до новели “Містифікація” – “Ну раз ваші “поссад” і “монтани” такі, то мені вони не потрібні”. Це відсилка до творчості англійського драматурга Джеймса Шерідана Ноулза (1784-1862), п’єси якого були особливо популярні в США в 30-40-і роки. Е.А. По різко критикує

епігонство Ноулса в статті “Американська драма”, надрукованій в серпні 1845 року в журналі “Амерікен віг рев’ю”. Цікаво, що у першій публікації новели епіграф був відсутній і з’явився лише в тексті 1845 р.

Ми навели лише окремі приклади, але й вони дають змогу говорити про те, що новели Е. По через епіграфи пов’язуються з багатьма іншими текстами (художньої літератури, науки, релігії, музики та ін.). Належність епіграфа одразу двом творам - авторському й першоджерелу цитати – породжує два його змісти –синхронічний, який він мав первісно, та діахронічний, що виникає в новому контексті, збагачуючись за рахунок інтертекстуальних зв’язків. При цьому не слід забувати, що Е.А. По – автор детективів, що теж позначається на характері взаємозв’язку надтекстової цитати з основним текстом.

Наприклад, найбільш відома з його новел – “Золотий жук”, про яку написано багато десятків досліджень. Її вважають однією із перших варіантів детективної новели, в якій читачеві пропонується знайти розгадку таємниці або злочину, спираючись на логічні умовиводи, зіставлення деталей і розкиданих по тексту ключів. У центрі новели – не сюжет, а робота свідомості, інтелекту, інтуїції. Для посилення контрасту в новелу вводиться герой обмеженого розуму, якому судилося грати роль “постійного дурня”, спрямовуючи думку читача по помилковому сліду. При цьому авторитет самого “детектива” жодним чином не ставиться під сумнів. Уже епіграф новели наводить читача на думку про те, що тут є хитрість. Як часто буває у По, епіграф він вигадав сам. Критики, які намагалися знайти його в комедії англійського драматурга Артура Мерфі “Усі помиляються” (а саме таке посилання дає По), зробити цього не змогли, адже у надрукованому тексті комедії таких рядків немає. Можливо, саме слова, винесе ні в епіграф – “Го-го! Він скаче, мов скажений: Його тарантул укусив” – і є прихованим ключем, оскільки читач і критики не здогадуються про те, що в міркуваннях Леграна є маса помилок. А зробив їх цілком умисно сам автор. Виходить, від епіграфу вже починається справжня детективна історія.

Таким чином, у новелах Е.А. По епіграфи як побічний текст, як сильна позиція тексту тісно взаємодіють з усім твором. У них переважає змістовно-фактуальна інформація: вони задають тему, ідею, проблему, яку розвивають тексти новел. Наявна і змістовно-підтекстова інформація, що виявляє нерідко прихований сенс, так характерний для детективного жанру. Загалом новелістика американського письменника підтверджує слова Р. Барта про те, що в кожному тексті присутні інші тексти у різних формах, явних, а інколи – прихованих.

ЛІТЕРАТУРА

1. Барт Р. Избранные работы: Семиотика. Поэтика / Ролан Барт. – М.: Прогресс, 1989. – 616 с.
2. По Е. А. Золотий жук / Е.А.По. –К.: Дніпро, 2001. – 450 с.
3. Пьеге-Гро Н. Введение в теорию интертекстульности: Пер. с франц. / Общ. ред. и вступ. ст. Г.К.Косикова / Натали Пьеге-Гро. – М.: Изд-во ЛКИ, 2008. – 240 с.
4. Ткачук О.М. Наратологічний словник / О.М.Ткачук. – Тернопіль: Астон, 2002. – 173 с.
5. Чернец Л.В. Введение в литературоведение / Л.В.Чернец. – М.: Высшая школа, 2004. – 516 с.

Iryna Dzhava,
Humboldt-Universität zu Berlin,
M.A. Deutsche Literatur

DAS DÄMONISCHE. BENJAMINS AUFSATZ ZU GOETHES WAHLVERWANDTSCHAFTEN

- "Das Dämonische ist dasjenige, was durch Verstand und Vernunft nicht aufzulösen ist. In meiner Natur liegt es nicht, aber ich bin ihm unterworfen." - Johann Wolfgang von Goethe, an Johann Peter Eckermann, 2. März 1831. Das heißt, dass das Dämonische ein durch den Logos, durch klare Erkenntnis, durch Eindeutigkeit nicht aufzulösender Bereich von Zweideutigkeit, Ambivalenz und Unentschiedenheit ist.

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ ТА КОГНІТИВНОЇ ЛІНГВІСТИКИ

Замашна С. М., Верьовкіна О. Є.
Бінарний аналіз поведінки американців і британців
(на матеріалі робіт Б. Брайсона) 7

Лялька О. І., Воробйова І. А.
Вираження концепту «страх» у романі Томаса Гарріса «Hannibal Rising» 11

Самборская И. Н.
Фразеологичность семантики как проявление индивидуального
в значении языкового знака 21

СЕКЦІЯ 2. ТРАДИЦІЙНІ ТА НОВІТНІ АСПЕКТИ ЛІНГВІСТИЧНИХ ТА ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Бєлова С. А
Концепція комплексного навчання у практиці Бременських
експериментальних шкіл початку XX століття 26

Бігунов Д. О.
До проблеми визначення терміну «комунікативна невдача»..... 34

Бігунова С. А., Зубілевич М. І.
Семантична характеристика словотворчої бази антропонімів..... 37

Богачик М. С.
Формування та стилістичні особливості комп'ютерного сленгу
в англійській мові..... 42

Василькевич С. С.
Неологізми у мові політичної комунікації 45

Вовчук Н. И.
Единичные способы окказионального словообразования в русской поэзии
конца XX века..... 54

Воробйова Л. М., Наумюк В. М.
Епіграф як інтертекст (на матеріалі новелістики Е.А. По) 59

Dzhava I.
Das Dämonische. Benjamins Aufsatz zu Goethes Wahlverwandtschaften..... 66

Івашкевич Е. Е.
Психологічний зміст перекладацьких рішень 69

Карашевич А. В.
Фразові дієслова як феномен англійської мови 80

Касаткіна-Кубишкіна О. В.
Особливості використання лайливої лексики у ЗМІ
(на матеріалах англомовних видань) 85

Кірея А. І.
Функціонально-стилістичні особливості антропонімів роману
Дж.Р.Р. Толкіна «Гобіт, або Туди і Звідти» 89

Левчук П. Г.
Порівняльний аналіз удосконаленої пропозиції стандарту УМІ
з сертифікаційними екзаменами польської мови
як іноземної та елементами стандартів інших мов 99

Мандзюк Б. Р.
Лінгвістичні засоби вираження соціального статусу
(на матеріалі фільмів «My Fair Lady» та «Titanic») 112

Панькова Т. В.
До питання про квеситивний мовленнєвий акт 117

Приходько В. Б.
Інтертекстуальність як діалог оригіналу та перекладу 120

Сербіна Т. Г.
Парцеляція як один із експресивних синтаксичних засобів мови газет 122

Сологуб А. М.
До питання про поняття «стереотип» 128

Стешина А. І.
Реклама як особливий вид креолізованого тексту 132

Фрідріх А. В.
Лінгвокогнітивні аспекти американського політичного сленгу 138

Шостак О. О.
Риторика як літературознавча методологія 147

СЕКЦІЯ 3. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Бойко Н. Г.
Впровадження особистісно орієнтованого підходу
у навчанні іноземної мови 154

Боровець О. В.
Формування комунікативної компетентності молодшого школяра
у процесі вивчення предметів освітньої галузі «Мови і літератури» 164

Гронь Л. В., Саврас Л. З.
Формування вмінь англомовного писемного мовлення
учнів старшої школи 168

Kindrat N.
The problem of evaluation of lexical tasks in teaching vocabulary..... 171

Михальчук Н. О., Набочук О. Ю.
Фасилітація розвитку екологічної субкультури учнів
у старшому шкільному віці 176

Мороз Л. В.
Зв'язок мови і культури як важливий чинник при підготовці
занять з іноземної мови 199

Олександрова Г.М.
Візуалізація як невід'ємний конституант принципу наочності у навчанні
іноземній мові студентів економічних спеціальностей 205

Трофімчук В. М.
Застосування методу навчальних станцій у викладанні
англійської мови у ВНЗ 207

Турченко І. С.
Використання технології «Team teaching» для забезпечення
професійної підготовки майбутніх вчителів 213

Федоришин О. П.
Метод *case study* у методиці навчання іноземних мов..... 216

Kharlay O.
By Learning You Will Teach, By Teaching You Will Learn:
Engaging Activities For Different Learning Styles 222

СЕКЦІЯ 4. ВИКОРИСТАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ПРОЦЕСІ МОВНОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ-ФІЛОЛОГІВ

Антоненко Н. Є.
Використання подкастів при викладанні англійської мови..... 223

Вєтрова І. М.
Готовність до автономності у навчанні студентів-майбутніх вчителів
англійської мови 227

Гронь Л. В.
Європейський мовний портфель як компонент сучасного НМК
з іноземної мови у вищій школі 233

Губаш О. П.
Інноваційні методики навчання та управління навчальним процесом 237

Кочубей О.С.
Особливості підготовки викладачів перекладу в мовному вузі 244

Мелоні Тімоті Данте
Origings and Development Of EAP (English for Academic Purposes) 253

Постоленко І. С.
Переваги онлайн та гібридних курсів під час вивчення англійської мови ... 268

Smirnowa M.L.
Die neuen Medien und die Motivation im Fremdsprachen-unterricht 271

V. Fedoryshyna
Higher education in Ontario: present 279

СЕКЦІЯ 5. ЗІСТАВНА ЕТНОЛІНГВІСТИКА ТА ТЕРМІНОЛОГІЯ В АСПЕКТІ МОВНИХ ТА КОНЦЕПТУАЛЬНИХ КАРТИН СВІТУ

Антюхова Н. І., Яцюрик А. О.
Структура творчого потенціалу майбутнього вчителя іноземної
мови: психологічний аналіз та особливості розв’язання проблеми 290

Івашкевич І. В.
Проблема професійної компетентності юриста та шляхи її розв’язання..... 302

Ivashkevych E.Z.
Semantic Analysis of Social Intellect of the Person 314

Михальчук Н. О., Чала Ю. М.
Психологічні механізми дискурсу поетичних творів
Філіпа Морена Френо 322

Перішко І. В., Мамчур І. С.
Відмінності лексичних одиниць специфічних для американського
чи британського варіантів англійської мови 333

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРІВ 338